

Arrest

nr. 218 686 van 22 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 17 mei 2018 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, dit in de hoedanigheid van *“ander familielid”*.

1.2. Op 14 november 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.05.2018 werd ingediend door:

Naam: S. (..)

Voornaam: J. (..)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 28.06.1964

Geboorteplaats: Vedi

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..) OVERPELT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.05.2018 gezinshereniging aan met de echtgenoot van het nichtje van zijn echtgenote, zijnde M. H. (..), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie';

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- attest n°0-02 dd. 11.06.2018 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als zijn echtgenote en hun beide kinderen op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezitten in Urtsadzor (Armenië): echter, dit attest heeft betrekking op de situatie in juni 2018, na de aankomst van betrokkene en zijn gezin in België. Het is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- rekeninguittreksels KBC op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote waaruit blijkt dat ze in de periode juni 2017 - april 2018 instonden voor de betaling van de huurlasten van betrokkene en zijn gezin: echter, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat ook de referentiepersoon op het adres (..) Overpelt' woonachtig is. Deze kosten zijn dan ook verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon (hij dient deze kosten sowieso te betalen), en kunnen niet aanvaard worden als financiële steun aan betrokkene. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene vóór zijn komst naar België.

- geldstortingen vanwege de referentiepersoon en zijn echtgenote aan de zoon van betrokkene dd. 04.02.2018 en 14.05.2018 met de mededeling 'leefgeld': echter, deze stortingen dateren van na de aankomst van de zoon van betrokkene en de overige gezinsleden in ons land, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (boekhoudkundige documenten, betaling Xerius dd. 11.05.2018): echter, uit deze documenten blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon beschikt over afdoende bestaansmiddelen om betrokkene en zijn gezinsleden ten laste te nemen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 17.05.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 05.05.2015 ononderbroken in België woont. Betrokkene en zijn gezin verblijven in België sedert 21.12.2009. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de

referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. De verblijfsaanvragen op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 werden ongegrond afgesloten."

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.05.2018 werd ingediend door:

Naam: B. (..)

Voornaam: M. (..)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 18.12.1968

Geboorteplaats: Vedi

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..) OVERPELT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.05.2018 gezinshereniging aan met de echtgenoot van haar nichtje, zijnde M. H. (..), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere

familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- attest n°0-02 dd. 11.06.2018 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als haar echtgenoot en hun beide kinderen op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezitten in Urtsadzor (Armenië): echter, dit attest heeft betrekking op de situatie in juni 2018, na de aankomst van betrokkene en haar gezin in België. Het is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- rekeninguittreksels KBC op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot waaruit blijkt dat ze in de periode juni 2017 - april 2018 instonden voor de betaling van de huurlasten van betrokkene en haar gezin: echter, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat ook de referentiepersoon op het adres (...) Overpelt' woonachtig is. Deze kosten zijn dan ook verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon (hij dient deze kosten sowieso te betalen), en kunnen niet aanvaard worden als financiële steun aan betrokkene. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene vóór haar komst naar België.
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon en zijn echtgenote aan de zoon van betrokkene dd. 04.02.2018 en 14.05.2018 met de mededeling 'leefgeld': echter, deze stortingen dateren van na de aankomst van de zoon van betrokkene en de overige gezinsleden in ons land, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (boekhoudkundige documenten, betaling Xerius dd. 11.05.2018): echter, uit deze documenten blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon beschikt over afdoende bestaansmiddelen om betrokkene en haar gezinsleden ten laste te nemen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 17.05.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 05.05.2015 ononderbroken in België woont. Betrokkene en haar gezin verblijven in België sedert 21.12.2009. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. De verblijfsaanvragen op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 werden ongegrond afgesloten."

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.05.2018 werd ingediend door:

Naam: S. (..)

Voornaam: M. (..)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 18.08.1991

Geboorteplaats: Vedi

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..) OVERPELT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.05.2018 gezinshereniging aan met de echtgenoot van haar nicht, zijnde M. H. (..), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- attest n°0-02 dd. 11.06.2018 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als haar beide ouders en broer op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezitten in Urtsadzor (Armenië): echter, dit attest heeft betrekking op de situatie in juni 2018, na de aankomst van betrokkene en haar gezinsleden in België. Het is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- rekeninguittreksels KBC op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote waaruit blijkt dat ze in de periode juni 2017 - april 2018 instonden voor de betaling van de huurlasten van betrokkene en haar gezinsleden: echter, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat ook de referentiepersoon op het adres (..) Overpelt' woonachtig is. Deze kosten zijn dan ook verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon (hij dient deze kosten sowieso te betalen), en kunnen niet aanvaard worden als financiële steun aan betrokkene. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene vóór haar komst naar België.

- geldstortingen vanwege de referentiepersoon en zijn echtgenote aan de broer van betrokkene dd. 04.02.2018 en 14.05.2018 met de mededeling 'leefgeld': echter, deze stortingen dateren van na de aankomst van de broer van betrokkene en de overige gezinsleden in ons land, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (boekhoudkundige documenten, betaling Xerius dd. 11.05.2018): echter, uit deze documenten blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon beschikt over afdoende bestaansmiddelen om betrokkene en haar gezinsleden ten laste te nemen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 17.05.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 05.05.2015 ononderbroken in België woont. Betrokkene en haar gezin verblijven in België sedert 21.12.2009. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. De verblijfsaanvragen op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 werden ongegrond afgesloten."

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.05.2018 werd ingediend door:

Naam: S. (..)

Voornaam: H. (..)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 22.11.1992

Geboorteplaats: Vedi

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) OVERPELT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.05.2018 gezinshereniging aan met de echtgenoot van zijn nicht, zijnde M. H. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie';

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- attest n°0-02 dd. 11.06.2018 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als zijn beide ouders en zijn zus op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezitten in Urtsadzor (Armenië): echter, dit attest heeft betrekking op de situatie in juni 2018, na de aankomst van betrokkene en zijn gezinsleden in België. Het is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- rekeninguittreksels KBC op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote waaruit blijkt dat ze in de periode juni 2017 - april 2018 instonden voor de betaling van de huurlasten van betrokkene en zijn gezin: echter, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat ook de referentiepersoon op het adres (...) Overpelt' woonachtig is. Deze kosten zijn dan ook verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon (hij dient deze kosten sowieso te betalen), en kunnen niet aanvaard worden als financiële steun aan betrokkene. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene vóór zijn komst naar België.
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon en zijn echtgenote aan betrokkene dd. 04.02.2018 en 14.05.2018 met de mededeling 'leefgeld': echter, deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene en de overige gezinsleden in ons land, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (boekhoudkundige documenten, betaling Xerius dd. 11.05.2018): echter, uit deze documenten blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon beschikt over afdoende bestaansmiddelen om betrokkene en zijn gezinsleden ten laste te nemen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 17.05.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 05.05.2015 ononderbroken in België woont. Betrokkene en zijn gezin verblijven in België sedert 21.12.2009. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in haar land van herkomst of origine vóór zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste

zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. De verblijfsaanvragen op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 werden ongegrond afgesloten."

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.05.2018 werd ingediend door:

Naam: S. (..)

Voornaam: L. (..)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 09.03.1992

Geboorteplaats: Yerevan

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..) OVERPELT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.05.2018 gezinshereniging aan met M. H. (..), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Echter, betrokkene heeft de verwantschap ten opzicht van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Betrokkene haalt aan de feitelijke partner te zijn van S. H. (..) (OV xxxxxxxx - RR (xxxxxxxxxxx)), neef van de echtgenote van de referentiepersoon.

Er dient in eerste instantie vermeld te worden dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene effectief de feitelijke partner is van S. H. (..). Voor zover dient aanvaard te worden dat

beiden effectief feitelijke partners zijn, dient opgemerkt te worden dat, gezien er geen wettelijke band bestaat tussen betrokkene en S. H. (...), er ook geen familie- of aanverwantschapsband bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Er is geen sprake van een medische problematiek in hoofdte van betrokkene. Het bevel om het grondgebied te verlaten is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Er mag verwacht worden dat betrokkene ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Premier moyen - violation des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des articles 47 et 62 de la loi du 15.12.1980. de l'erreur manifeste d'appréciation, du principe suivant lequel l'administration doit prendre en considération l'ensemble des éléments pour statuer, du principe suivant lequel l'administration se doit de collaborer avec l'administré.

Les requérants estiment la motivation de la décision prise à leur égard inadéquate.

Les requérants estiment en effet avoir produit suffisamment de preuves probantes quant à leur situation d'indigence dans leur pays d'origine (attestation du pays d'origine).

Suivant l'article 47/3§3 de la loi du 15.12.1980, les requérants doivent prouver soit qu'ils font partie du ménage du regroupant avant leur arrivée, soit qu'ils sont à sa charge.

La ratio legis de cette disposition vise des situations humanitaires.

Dans le cas d'espèce, il n'est pas contesté que le requérant vive avec la personne regroupante, et que la personne regroupante a des moyens de subsistance stables, suffisants que pour prendre les regroupés à charge puisque de fait ils le sont depuis plusieurs mois.

Dans la mesure où l'Office des Etrangers reconnaît que la famille a fourni un début de preuve et que les requérants doivent actualiser leur demande, il appartenait à l'Office des Etrangers en vertu du principe de collaboration entre l'administration et l'administré d'inviter la famille à produire les pièces utiles.

A défaut, la décision ne peut être adéquatement motivée.

Le moyen est fondé.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de eerste vier verzoekende partijen niet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon of dat zij een gezin vormden in het land van herkomst met de referentiepersoon. Wat betreft vijfde verzoekende partij wordt gemotiveerd dat zij de verwantschap met

de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*

- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake

Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad benadrukt dat de doelstelling van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn erin bestaat om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen.

Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van “familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn (zie punt (6) van de overweging van de Burgerschapsrichtlijn).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarin wordt gesteld dat artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn de lidstaten een verplichting oplegt *“om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen”*. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten voor de in artikel 3.2., eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, *“zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen”* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, §§ 21-23).

2.5. Hieruit volgt dat voor de *“andere, niet onder artikel 2, punt 2), vallende familieleden”*, een bijzondere relatie van afhankelijkheid met de Unieburger vereist is. In het licht hiervan heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet kennelijk onredelijk of in strijd met het bepaalde in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet geoordeeld dat niet is aangetoond dat de eerste vier verzoekende partijen in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Gelet op de niet betwiste vaststellingen waaruit blijkt dat de eerste vier verzoekende partijen reeds sedert 21 december 2009 in België wonen en de referentiepersoon zelf sinds 5 mei 2015 ononderbroken in België woont, is het volledig conform de wettelijke bepalingen ter zake dat de verwerende partij oordeelt dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging. De eerste vier verzoekende partijen tonen geenszins aan dat zij reeds in het land van herkomst of origine deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon.

Verder blijkt uit de voorgelegde stukken evenmin dat zij reeds in het land van herkomst of origine ten laste waren van de referentiepersoon.

De Raad benadrukt dat uit artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat *“als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van*

de burger van de Unie”, duidelijk blijkt dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon.

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “gastland” en het “land van herkomst” alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst hoeft dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt, in casu dus een ander land dan België.

Verzoekende partijen verwijzen naar de door hen voorgelegde stukken in het kader van hun aanvraag, maar zij tonen met deze stukken geenszins aan dat zij reeds in het land van herkomst of origine ten laste waren van de referentiepersoon of deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon. Het attest waaruit moet blijken dat zij in het herkomstland geen onroerende eigendommen bezitten doet hieraan geen afbreuk, dit nog naast de vaststelling dat dit attest betrekking heeft op de situatie in juni 2018, negen jaar nadat de eerste vier verzoekende partijen in België zijn aangekomen in 2009.

Het argument dat de verzoekende partijen in België zijn gaan inwonen bij de referentiepersoon doet uiteraard evenmin afbreuk aan de in de bestreden beslissingen opgenomen motieven, nu zoals de verwerende partij ook zelf motiveert, dit betrekking heeft op de situatie in België en hiermee niet wordt aangetoond dat men reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of hiervan ten laste was. Ook het betoog dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partijen ten laste te nemen, voor zover dit al kan aangenomen worden, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat niet blijkt dat verzoekende partijen al in het land van herkomst of origine ten laste waren van de referentiepersoon.

Waar verzoekende partijen nog kritiek uiten op het motief dat het hen toekomt hun aanvraag te actualiseren, ziet de Raad de relevantie van deze kritiek niet in nu de verzoekende partijen in kader van hun aanvraag de gelegenheid hebben gehad alle dienstige stukken neer te leggen en zij de mogelijkheid daartoe hadden tot het treffen van de bestreden beslissingen.

2.6. De Raad wijst er verder op dat verzoekende partijen geen enkele concrete kritiek inbrengen tegen de motieven van de vijfde bestreden beslissing, waar vastgesteld wordt dat de aanverwantschapsband tussen de vijfde verzoekende partij en de referentiepersoon onvoldoende werd aangetoond. Deze motieven blijven dan ook staan.

2.7. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Gelet op de bespreking hoger tonen de verzoekende partijen geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.8. Het eerste middel is in het geheel ongegrond.

2.9. In een tweede middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Deuxième moyen - article 8 de la CEDH

L'article 8 de la CEDH est libellé comme suit :

« 1. Toute personne a droit à au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du

pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Il va de soi que dans le cas d'espèce qui nous occupe, priver la requérante du séjour légal en Belgique contreviendrait de manière injustifiée à l'article 8 de la CEDH.

Il faut certes rappeler que toute atteinte à la vie familiale d'une personne n'est pas forcément constitutive d'une violation de l'article 8. En effet, l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère une série de conditions dans lesquelles une atteinte à la vie privée ou familiale ne constitue pas une violation de l'article 8. Ces conditions ont été précisées par une jurisprudence constante de la Cour de Strasbourg. Si ne fût-ce qu'une d'entre elles n'est pas satisfaite l'article 8 de la CEDH est violé.

Ces conditions sont les suivantes :

- *l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;*
- *l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;*
- *il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique.*

L'ingérence de l'Etat belge dans la vie familiale de la famille S. (...)– B. S. (...) est sans aucun doute conforme aux dispositions légales en vigueur en Belgique. La première condition est remplie.

On pourrait également considérer que l'ingérence poursuit un but légitime énuméré dans l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH : contrôler l'immigration permet de réguler le marché du travail, et donc de préserver le bien-être économique de la Belgique. La deuxième condition est donc également remplie.

Mais, quant à savoir si une telle ingérence est nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire s'il existe un rapport de proportionnalité entre le but poursuivi et les moyens employés pour y arriver, la réponse ne peut être que négative (cfr. CEDH, Berrehab c. Pays-Bas, du 21/06/1988). La troisième condition n'est donc pas satisfaite."

2.10. De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissingen geen inbreuk vormen in het gezinsleven van de verzoekende partijen zelf dat zij met elkaar onderhouden aangezien zij allen het grondgebied van België moeten verlaten. Op dat vlak doet er zich geen schending van artikel 8 EVRM voor.

Verder betwisten verzoekende partijen ook geenszins de vaststelling dat de verwantschapsband tussen de vijfde verzoekende partij en de referentiepersoon niet is aangetoond, zodat hier bezwaarlijk kan gesteld worden dat er tussen deze een familie- of gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 EVRM.

Waar de eerste vier verzoekende partijen nog een schending van artikel 8 EVRM ontwaren en zij wijzen op hun band met de referentiepersoon en diens gezin, wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Zoals blijkt uit de bespreking hoger hebben de eerste vier verzoekende partijen niet aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste waren of deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon. Het loutere feit dat zij sinds enige tijd bij de referentiepersoon in België verblijven maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partijen afhankelijk zijn van de referentiepersoon. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet uit de door de verzoekende partijen voorgelegde stukken dat zij in het herkomstland financieel/materieel ondersteund werden door de referentiepersoon. De stukken die zij voorleggen over hun verblijf in België, zijn aldus niet afdoende om te spreken van een vorm van afhankelijkheid van verzoekende partijen ten aanzien van de referentiepersoon die ertoe zou leiden dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoekende partijen die respectievelijk vijftien, eenenvijftig, zevenentwintig en zeventwintig jaar zijn en het overgrote deel van hun leven op zelfstandige wijze in Armenië hebben geleefd, zij tonen immers niet anderszins aan en uit het administratief dossier blijkt dat zij pas eind 2009 naar België zijn gekomen, maken niet aannemelijk dat zij hun leven in Armenië niet op zelfstandige wijze verder zouden kunnen zetten. Het loutere gegeven dat zij in België inwonen bij de referentiepersoon en dat deze bepaalde kosten van verzoekende partijen in België dekt, doet niet anders besluiten. De Raad acht de motieven dat: *"De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij (zij) ook een leven kan opbouwen in het land van*

herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. De verblijfsaanvragen op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 werden ongegrond afgesloten.” dan ook kennelijk redelijk.

2.11. Het tweede middel is geheel ongegrond.

2.12. Waar verzoekende partijen nog betogen dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden, maken zij geenszins aannemelijk dat zij bij een terugkeer onderworpen zullen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Zij stellen wel dat zij volledig op zichzelf zullen aangewezen zijn zonder enig bestaansmiddel, maar de Raad benadrukt nogmaals dat zij volwassen personen zijn die het overgrote deel van hun leven in het herkomstland hebben doorgebracht op zelfstandige wijze en aldus geacht mogen worden de draad van hun leven aldaar opnieuw op te pikken. Zo blijkt alleszins in hoofde van vijfde verzoekende partij dat zij in het herkomstland hogere studies heeft vervolmaakt (zie aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 31 oktober 2017 die vijfde verzoekende partij heeft ingediend) zodat kan aangenomen worden dat zij wel degelijk tewerkstellingsmogelijkheden heeft in het herkomstland. Ook de andere verzoekende partijen blijken opleidingen/cursussen gevolgd te hebben zodat dit hen alleen maar kan helpen in het vinden van inkomensgenererende activiteiten in het herkomstland. Bovendien maken zij niet aannemelijk dat er geen sociale voorzieningen in het herkomstland zijn waarop zij zich (tijdelijk) kunnen beroepen.

Waar zij nog betogen dat zij gedurende de negen jaar dat zij in België verblijven een privéleven hebben opgebouwd, dient vooreerst gesteld dat een verblijf van negen jaar in hoofde van vijfde verzoekende partij geenszins blijkt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij slechts op 30 juni 2017 in België is aangekomen (zie aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 31 oktober 2017 die vijfde verzoekende partij heeft ingediend). Er blijkt niet dat vijfde verzoekende partij, die nooit werd toegelaten tot een verblijf, op deze korte termijn dermate bindingen heeft ontwikkeld met België dat er kan gesproken worden van een beschermenswaardig privéleven in haar hoofde. Het privéleven bestaat immers uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Er blijkt geenszins dat vijfde verzoekende partij enig professioneel belang heeft in België – dit kan ook niet gelet op haar illegale verblijfssituatie – en evenmin blijkt dat zij sociale contacten heeft opgebouwd in België die dermate intens zijn dat zij vallen onder een beschermenswaardig privéleven. Bovendien belet niets dat vijfde verzoekende partij de sociale contacten die zij in België zou ontwikkeld hebben, via moderne communicatiemiddelen in stand houdt.

Wat betreft de eerste vier verzoekende partijen die inderdaad al negen jaar op het Belgische grondgebied verblijven, blijkt uit het administratief dossier dat zij in België allerhande cursussen hebben gevolgd. Eerste vier verzoekende partijen hebben evenwel geen professionele belangen in België. De Raad stelt verder vast dat eerste vier verzoekende partijen hun sociale belangen in België niet verder concretiseren. Zelfs indien moet aangenomen worden dat zij door hun verblijf van negen jaar enige vorm van integratie hebben bereikt en in België sociale belangen hebben ontwikkeld, tonen zij daarmee evenmin aan dat het eventuele opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt daarbij dat de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Er blijkt ook uit niets dat de verzoekende partijen hun sociale contacten niet vanuit het herkomstland kunnen onderhouden, onder andere via het gebruik van moderne communicatiemiddelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER